

Halina Reijn

'Toneel is de beste therapie'

Altijd druk, alle voorstellingen door elkaar, van Tokyo naar Chicago, in de achtbaan. Het leven van Halina Reijn. Met haar laatste voorstelling, *La Voix Humaine*, overwint ze haar grootste angst. "Die solo op school, ik heb het gewoon niet gedaan. Het leek toen zo eng en groot."

TEKST MARISSA JALINK BEELD JAN VERSWEYVELD

Een dag voor het interview belt haar management, Halina Reijn is ziek, mogelijk gaat het interview niet door. De volgende dag doet ze vrolijk de deur open. "Ik ben nog een beetje in pyjama hoor," verontschuldigt ze zich, in Uggs, korte broek en wollen vestje. Echt heel ziek was ze niet gister, gewoon doodmoe. "Ik heb even vakantie en dan komt alles eruit." Dit seizoen speelde Halina fulltime theater, nooit eerder had ze zo'n druk seizoen. "Ook doordat we nu over de hele wereld spelen: Chicago, Stockholm, Tokio, Polen, noem maar op. Van al dat vliegen slaat de vermoeidheid snel toe." En toen wilde Ivo van Hove (regisseur Toneelgroep Amsterdam, red) opeens ook nog met Halina een

'Ik was opeens best bang, en héél verlegen'

monoloog doen, *La Voix Humaine*. Eigenlijk zat het haar planning al helemaal vol. "Ik wil helemaal niet blasé overkomen, het was een te gek jaar. Maar het was eigenlijk (fluïstert) veel te veel voor één persoon."

En je zei bij die solo niet: Hé Ivo, het is mooi geweest?

"Nou, de kans om die solo met hem te doen vond ik echt geweldig. Normaal maken we bij Toneelgroep Amsterdam stukken met een gigantische groep, nu maak je iets met z'n tweeën. Dat is heel gaaf. Het stuk is een monoloog, een telefoongesprek over een relatie die voorbij is. Omdat je maar een kant van het verhaal weet, is het extreem moeilijk om de tekst in je hoofd te krijgen, en we hadden maar twaalf repetitiedagen. Maar het is echt het leukste wat ik ooit heb gedaan. Het stuk is ontzettend toegankelijk, voor iedereen. Het is recht in je hart, een beetje sentimenteel, en iedereen heeft wel eens zoiets meegemaakt. Ik dacht in het begin wel: zit ik hier op te wachten, zo'n therapeutisch gebeuren?"

Want je ging terug in je verleden?

"Nee, maar ik kwam net uit een breuk, en

dit stuk leek daar echt op. Maar het was uiteindelijk vruchtbaar, ik heb het gewoon vol ingezet."

Je gebruikte je eigen verdriet.

"Ja, toneel is de beste therapie, vind ik. Al zeggen veel acteurs dat je acteren niet mag gebruiken als therapie, want als je echt huilt op het toneel raakt het publiek niet ontroerd. Ik geloof daar he-le-maal niet in, in Polen bijvoorbeeld, waar we de voorstelling al gespeeld hebben, moesten veel mensen in de zaal huilen. Als het zo naakt is, en zo open, dan is het juist héél herkenbaar en troostrijk voor mensen. Maar ik vond het ook eng hoor, ben nog nooit zo zenuwachtig geweest."

Voor het eerst helemaal alleen op het podium.

"Ja, en in het repetitielokaal, dan zit je daar opeens met Ivo in je eentje. Ik vond dat gewoon heel eng. Ik was opeens best bang, en héél verlegen. Ik werd steeds rood. Ik merkte toen hoeveel ik altijd uit die mannelijke tegenspelers haal. Normaal sta ik tegenover Hans Kesting, Jacob Derwig, Fedja van Huet, dat soort mannen, die zijn vaak de motor van dat soort scènes. En nu moest ik dingen helemaal zelf gaan initiëren. Nou, dat vond ik in het begin echt he-le-maal niks. Ik dacht, ja, je moet nu wel met ideeën komen, Hans

Kesting gaat nu niks verzinnen. Uiteindelijk lukte dat en dan is het heel gaaf. Het grappige is dat veel mensen zeggen: 'O wat leuk! Een solo! En Ivo vond het zomaar goed dat jij dat ging doen?' Alsof ik dat zelf zou bedenken! Het zou echt het laatste zijn wat OOIIT in me op zou komen! Op school moesten we ooit een solo doen, zelf iets in elkaar zetten en dat opvoeren. Ik heb dat gewoon niet gedaan ik dacht: 'ik kan dit niet'. Daar heb ik altijd spijt van gehad, helemaal omdat ik nu denk, Jezus christus, ik zat op school! Als er wat was fout gegaan, wat had het uitgemaakt! Het leek toen zo eng en zo groot."

Nu heb je je angst overwonnen?

"Ja, en als je eenmaal over die grens heen bent, is het prettig dat je het in de hand hebt. Ik kan het stuk de hele tijd zelf bijsturen, ben niet afhankelijk van anderen, dat is een kick. Dus ja, ik ga alleen nog maar solo's doen, hahaha." <

La Voix Humaine
Première 13 oktober
Stadsschouwburg
Amsterdam
€ 15,-

